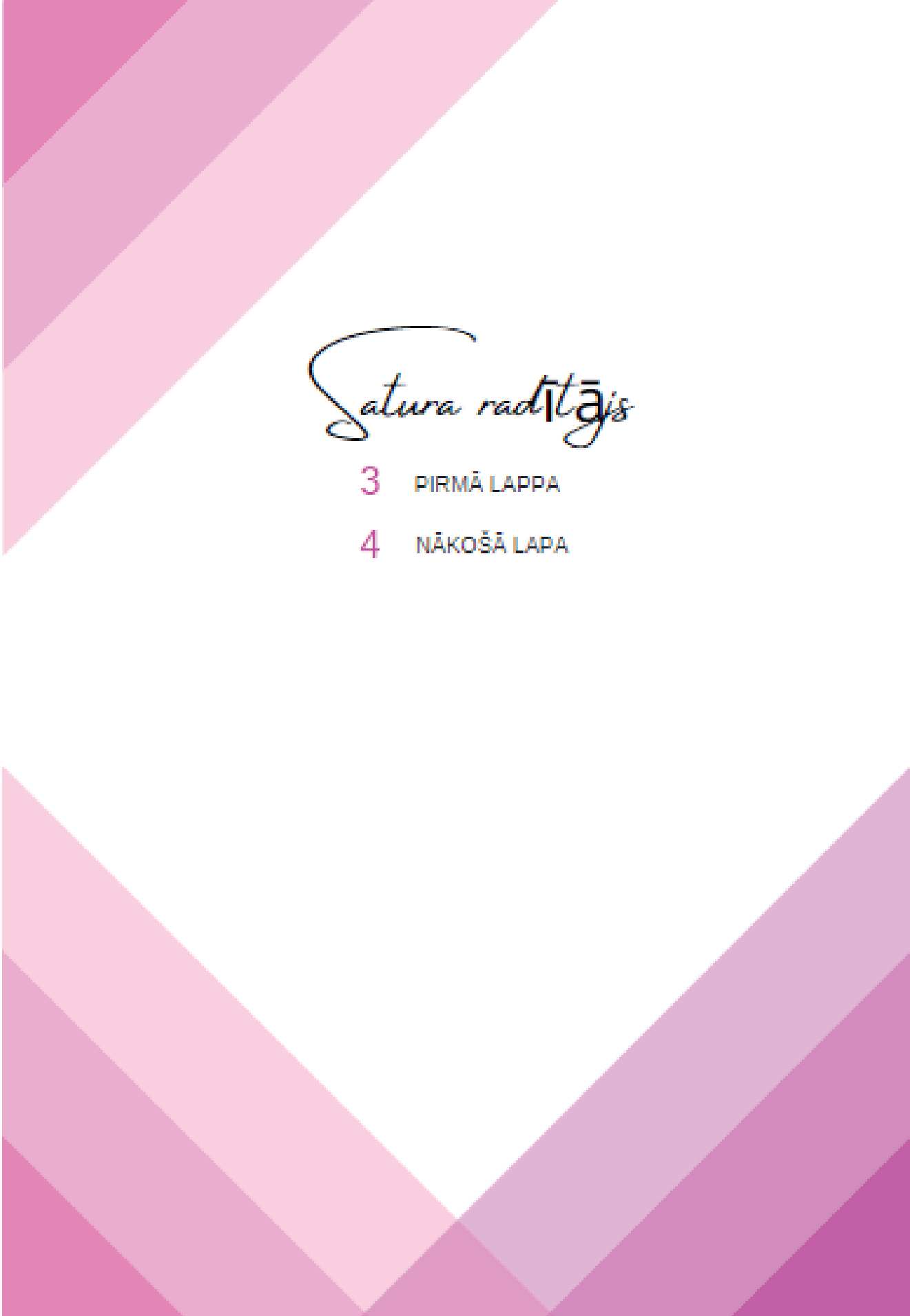

Satura radītājs

3 PIRMĀ LAPPA

4 NĀKOŠĀ LAPA

Šī ir mana grāmata. Šajā manā grāmatā es tev pastāstīšu, kā kļūt par influanceri. Ne katram no jums Tas izdosies, bet katrs no jums To var mēģināt.

Es uzaugu ļoti parastā ģimenē. Man 13 gadu vecumā nomira tētis un mammai bija ļoti grūti savilkt galus kopā, kad ģimenē aug 2 pusaugu meitas. Mēs ļoti daudz neceļojām. Mēs dzīvojām Zaļeniekos un bērnībā bija jāravē cukurbiešu lauks, piedalījās cūku bērēs un siena un kartupelju talkās.

Pēc vidusskolas, kurā man gāja normāli, es aizdevos uz Kanādu, dzīvoju Vankūverā. To izdarīt bija ļoti vienkārši, tikai vajadzēja daudz naudas, kuru aizņemos, bet visā visumā ļoti vienkārši. Pirms Kanādas es biju iestājusies PedPsihFak uz Kultūras vēstures skolotājiem un tiku pat budžetā (tru stori fy), kad gāju ņemt āra dokumentus, tantes faķenē mani ļoti gribēja atrunāt, sak' ko tad es tai Kanādā darīšu. Es nepiekāpos un tā ir pirmā reize, kad es iemācījos par sevi pastāvēt un jums to vajadzētu iemācīties arī, lai kļūtu par tādu cilvēku, kāda esmu es.

Aizbraucot uz Kanādu, es pirmo mēnesi dzīvoju kopā ar latviešu ģimeni, kas bija Kanādā ar tieši tādu pašu programmu, kādu es. Nu, sākumā tajā dzīvesvietā bija tikai džeks un tad viņam pēc 2 nedēļām pievienojās sieva ar meitu. Tā kā manai ģimenei finansiālie līdzekļi bija kā cērmes - to vienkārši nebija - un nebija iespējams paņemt laptopu uz Kanādu, tad es palūdzu tai ģimenei, vai brīžos, kad viņi neizmanto datoru, es varētu to izmantot. Viņi piekrita. Vienā no šitādām reizēm, kad es izmantoju to datoru, mēs tajos laikos vel izmantojām Skype. Datorā izlēca skype ziņa ar tekstu: "Agnese, tā tu vai tā resnā cūka?". Tad es uzzināju, ka latviešu ģimene fočē mani un sūta nodirst saviem draugiem. Es arī atradu citu dzīvesvietu un pasūtīju viņus dirst (arī tru stori). Tā es iemācījos, ka cilvēki ir lūžņi un uzticēties var tikai sev.

Atbraucot no Kanādas, es sāku strādāt par auklīti. Tu es pirmo reizi uzzināju, ka priekšniecība vs padoto attiecībās ir ok, ja priekšniecība čurā ar atvērtam tualetes durvīm, bet padotajam ir kauns tā darīt, jo kamoona. Tā es uzzināju par hierarhiju un Dzīvnieku fermas tiešu atspoguļojumu dzīvē.

Vēlāk es iestājos augstskolā, kur es mācījos Multimediju komunikāciju 8 gadus. Tādejādi es ieguvu vislielāko un plašāko akadēmisko pieredzi Latvijā Multimediju komunikācijas zinībās un par 1 Bakalaura grādu ieguvu Doktora grāda (gadu skaita ziņā) cienīgu zināšanu vācelīti. Tā es iemācījos, ka pirmkārt nekad nevajag padoties un iesākt jāpabeidz, kā arī, ka 8 gadi ir ļoti ilgs laika periods un būtu tiešām vienkāršāk, ja es būtu bijusi nedaudz savākusies un pabeigtu bakalauru tad, kad tas bija jāpabeidz.

Paralēli studijām augstskolā, es sāku strādāt darbos. Es strādāju ugunsdrošības uzņēmumā, man nepatika, jo bija jāstrādā. Es aizgāju no darba. Biju praksē vienā reklāmas uzņēmumā un tur gan man patika. Tad biju uz darba interviju vienā citā reklāmas aģentūrā, kur spēcīgākā samaksa bija picas, ja tu paliec strādāt virsstundas. Es Dzelzceļā stacijā pajautāju, vai kasieres kā samaksu par biļeti Rīga-Jelgava pieņems LuLū picas salami šķēles, bet diemžēl nē. Tā es iemācījos, kas ir adekvāta un pienācīga samaksa par darbu un tā nav pica.

Tad es strādāju visādās citās reklāmas un PR aģentūrās līdz man tas viss apnika un sāku strādāt par nagkopēju, bet, ak vai, izrādās, ka man ir alerģija no dezinfekcijas līdzekļiem un pirmie soļi profesijā beidzās ar nedēļu pie sistēmas un 2 mēnešus aizliegumu taisīt nagus. Tā es iemācījos nepadoties atkal un atrast izeju no sarežģītam situācijām, lai varētu piepildīt savu sapni.

Tad es tomēr izdomāju, ka nepieciešami patstāvīgi ienākumi un atradu darbu un tad atradu vēl vienu darbu, viss ir ļoti labi.

Man galvenais talants tviterī ir būt resnai, bet tas pamazām sāk zust, tāpēc es šobrīd esmu ceļā un jaunu talantu meklēšanu sevī iekšā, lai varētu turpināt izklaidēt visus savus tūkstošus sekotāju, kurus katru dienu izklaidēju ar savu saturu.

Man ir liels prieks, ka man ir tika daudz sekotāju un viņi VISI mani mīl ļoti, tāpēc es esmu sarakstījusi šo grāmatu un ceru, ka būs nākamā (visticamākais ka rīt jo es nezināju, ka grāmatu rakstīšana ir tik vienkārša).

Mans redaktors un korektors šobrīd ir pusdienu pauzē, tādēļ es vēlos jūs iepriecināt jau laicīgi un izdodu šo grāmatu tagad.

Ar cieņu,

JŪSU ANCE